

Sygn. akt III Ca 868/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Pawlik

po rozpoznaniu w dniu 9 sierpnia 2017 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A. we W.

przeciwko J. G. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 10 lutego 2017 r., sygn. akt I C 1485/16

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od powódki na rzecz pozwanego 135 zł (sto trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Tomasz Pawlik

Sygn. akt III Ca 868/17

UZASADNIENIE

Powodowa spółka wniosła o zasądzenie od pozwanego J. G. (1) zamieszkałego w Z. przy ul. (...) kwoty 1.117,87 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lipca 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego żądania powołała się na umowę cesji wierzytelności zawartą z (...) Spółką Akcyjną V. (...). Wskazała przy tym, że pierwotny wierzyciel zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i w związku z tym pozwanemu wystawiona została polisa ubezpieczeniowa określająca w szczególności rodzaj ubezpieczenia, przedmiot ubezpieczenia, osoby ubezpieczające i ubezpieczone, datę rozpoczęcia ochrony, rocznicę polisy, wysokość składki, częstotliwość składki oraz osoby uposażone. Pozwany nie uiścił natomiast wymagalnej raty składki ubezpieczeniowej OC za okres udzielonej pozwanemu przez cedenta ochrony ubezpieczeniowej i pomimo wezwania do zapłaty zaległości te nie zostały one uregulowane.

W dniu 30 września 2015 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Zabrze, uwzględniając w całości zgłoszone żądanie, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Nakaz ten został uznany za skutecznie doręczony pozwanemu na adres wskazany w pozwie, bowiem - wedle relacji doręczyciela - korespondencja nie została podjęta terminie, pomimo dwukrotnego awizowania przesyłki. Wobec tego Referendarz stwierdził jego prawomocność, a powodowi wydany został tytuł wykonawczy – nakaz zapłaty z klauzulą wykonalności.

Na tym etapie postępowania dokonano ustalenia numeru PESEL pozwanego, stwierdzając zgodność umieszczonego na klauzuli wykonalności nr (...) z imieniem i nazwiskiem pozwanego.

Pozwany w piśmie procesowym z dnia 23 czerwca 2016 roku złożył wniosek o doręczenie mu nakazu zapłaty, a z ostrożności również sprzeciw od nakazu zapłaty wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia. W uzasadnieniu wskazał, że nakaz zapłaty nigdy nie został mu skutecznie doręczony, bowiem od 1999 roku stale zamieszkuje on w G. przy ul. (...), co potwierdza znajdujący się w aktach sprawy wydruk z bazy PESEL Sąd. Jednocześnie pozwany zaznaczył, że nigdy nie mieszkał pod adresem wskazanym w pozwie tj. w Z. przy ul. (...).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zakwestionował to orzeczenie w całości i zgłaszając zarzut braku legitymacji biernej, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zaznaczył, że powództwo zostało wytoczone przeciwko niewłaściwej osobie, bowiem J. G. (1) (PESEL (...)) nie jest tym J. G. (1), który zawarł umowę, co do której powódka nabyła wierzytelność. Potwierdzeniem, że to nie pozwany zaciągnął zobowiązanie, z którego wywodzone jest roszczenie, miał być numer dowodu osobistego osoby zobowiązanej niezgodny z oznaczeniem dowodu osobistego pozwanego. Wskazano też, że umowa stanowiąca podstawę roszczenia nie została dołączona do pozwu a zatem brak jest dowodu, że w ogóle doszło do zawarcia jakiegokolwiek umowy ubezpieczenia. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia.

Postanowieniem z dnia 28 września 2016 roku Sąd Rejonowy uchylił postanowienie Referendarza sądowego w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka wskazała, że zawarła z pozwanym umowę ubezpieczenia OC Polisa nr (...) na okres od dnia 03 czerwca 2012 roku do dnia 02 czerwca 2013 roku, a dane wskazane przy zawieraniu umowy są tożsame z danym pozwanego, zatem został on właściwie określony. Do pisma pełnomocnik powódki załączył płytę CD z wykazem jednostkowych wierzytelności w formie pliku M. (...) na potwierdzenie, że wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem umowy.

Na dalszym etapie postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Zabrze oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego 197 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

U podstaw tego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne.

W dniu 30 maja 2011 roku J. M. złożył wniosek o ubezpieczenie do (...) Spółki Akcyjnej V. (...) od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, samochodu osobowego marki F. (...) o nr VIN (...) o numerze rejestracyjnym (...), na okres od dnia 2 czerwca 2011 roku do dnia 2 czerwca 2012 roku. We wniosku wskazano, że dotyczy on kontynuacji polisy nr KM- (...). Składka z tytułu ubezpieczenia wyliczona została na kwotę 1.173 złotych. Potwierdzeniem zawarcia umowy ubezpieczenia była polisa ubezpieczeniowa wystawiona na J. i M. M. o numerze KM- (...). Następnie ubezpieczający J. M. w dniu 24 stycznia 2012 roku w C. wraz ze współwłaścicielką pojazdu M. M. sprzedali wyżej opisany samochód J. G. (2) lub G. (nazwisko na umowie nieczytelne) legitymującym się dowodem osobistym o numerze A. (...) wydanym przez Prezydenta Miasta Z., zamieszkałemu w Z. przy ul. (...) lub 11/7 za kwotę 6.000 złotych. W związku ze sprzedażą pojazdu (...) Spółka Akcyjna V. (...) wystawiła na ubezpieczającego J. G. (1) zamieszkałego w Z. przy ul. (...) polisę wznawieniową nr KM-B- (...) -A-K1 na okres od dnia 3 czerwca 2012 roku do dnia 2 czerwca 2013 roku obejmującą ubezpieczenie OC pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Składka ustalona została na kwotę 839 złotych z terminem płatności do dnia 9 października 2012 roku.

W dni 1 kwietnia 2015 roku (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. zawarła z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności. Wierzytelności będące przedmiotem przelewu zostały szczegółowo opisane w załączniku nr 3 do umowy będącym wykazem jednostkowych wierzytelności w formie pliku programu M. (...) na płycie DVD. Na podstawie tej umowy powódka nabyła między innymi wierzytelność wynikającą z wystawionej polisy nr (...).

Pismem z dnia 22 lipca 2015 roku powódka wezwała J. G. (1) zamieszkałego w Z. przy ul. (...) do zapłaty kwoty 1.117,87 złotych tytułem wierzytelności wynikającej z zawarcia umowy ubezpieczenia OC potwierdzonej polisą o numerze (...) informując jednocześnie dłużnika, że w dniu 22 lipca 2015 roku skierowany został przeciwko niemu pozew o zapłatę do Sądu Rejonowego w Zabrze.

Pozwany J. G. (1) zamieszkały w G. przy ul. (...) nigdy nie mieszkał w Z. przy ul. (...). Nie zawierał również umowy kupna sprzedaży samochodu marki F. (...). W okresie od 1987 roku do dnia 13 lipca 1999 roku zameldowany był w Z. przy ul. (...), a od dnia 15 lipca 1999 roku w G. przy ul. (...). Pozwany legitymuje się obecnie dowodem osobistym o numerze CAP (...) wydanym w dniu 25 czerwca 2015 roku przez Prezydenta Miasta G.. Poprzednio posiadał dowód osobisty o numerze (...), wydany przez prezydenta Miasta Z. w dniu 19 lipca 2005 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów: wniosku o zawarcie ubezpieczenia OC k. 120, polisy nr KM- (...) k. 119, umowy „kupna – sprzedaży” z dnia 24 stycznia 2012 roku k. 123, polisy (...) k. 6, umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 1 kwietnia 2015 roku k. 8 i n., wezwania do zapłaty k. 5, jednostkowego wykazu wierzytelności na płycie CD k. 77, odpisów dowodów osobistych pozwanego k. 60 i n., wydruku z bazy PESEL Sad k. 37 i n., wskazując, że dokumenty te nie były w toku postępowania przez żadną ze stron kwestionowane, a Sąd nie znalazł z urzędu podstaw do kwestionowania ich mocy dowodowej.

Oceniając wiarygodność tych dowodów podkreślił, że przedłożona kserokopia umowy sprzedaży samochodu osobowego marki F. (...) z dnia 24 stycznia 2012 roku była w znacznej mierze nieczytelna. Mając na uwadze, że wyniki całokształtu postępowania nie wykazały zbieżności (poza nieczytelnym częściowo imieniem i nazwiskiem) pomiędzy stroną wskazaną w umowie a pozwanym, uznał, że pozwany nie zawierał tej umowy.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uznał powództwo za bezzasadne. W tym kontekście wskazał, że powód nie udowodnił zgłoszonego roszczenia, a zwłaszcza tego, że pozwany zawarł umowę, mającą być źródłem realizowanego zobowiązania. Przytoczył jednocześnie regulacje z art.6 k.c. i art.232 k.p.c.. Wyjaśnił też, że zgodnie z art. 31 ust.1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 roku, Nr 124, poz. 1152 ze zmianami – w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy sprzedaży stanowiącej podstawę wznowienia polisy - w razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy. Tymczasem z dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych nie wynika aby pozwany był posiadaczem, czy właścicielem ubezpieczonego samochodu, a zatem aby był on zobowiązany uiszczać składki ubezpieczeniowe z tego tytułu.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania.

Od opisanego wyroku apelację wniósł powód, który wniósł o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Skarżący zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie art.65 k.p.c. w związku z art.379 pkt 2 k.p.c. poprzez prowadzenie postępowania z udziałem osoby, która nie była stroną postępowania. Podniósł też obrazę art.208¹ k.p.c. poprzez błędne określenie strony pozwanej, pomimo tego, że powód umożliwił ustalenie właściwego numeru PESEL. Powyższe miało prowadzić, w ocenie apelacji, do nierozpoznanie istoty sprawy.

W uzasadnieniu apelacji wskazano, że co prawda to nie sąd ustala ostatecznie kto występuje w sprawie w roli strony pozwanej, jednakże w sytuacji, gdy tym samym imieniem i nazwiskiem w systemie PESEL-SAD legitymuje się grupa osób, niedopuszczalne było ustalenie osoby pozwanego przez sąd bez pozyskania dodatkowych danych od powoda.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania odwoławczego. W odpowiedzi na apelację podniósł, że to powód popełnił błąd, wskazując jako pozwanego osobę, która prawdopodobnie

nie istnieje, gdyż nie istnieje budynek (lokal), w którym miałyby ona zamieszkiwać. Niezależnie od tego zwrócił uwagę, że brak w systemie osoby posługującej się dowodem osobistym opisanym w umowie sprzedaży samochodu, mającej być źródłem zobowiązania. Podkreślił też, że już po wydaniu nakazu zapłaty, w toku całego dalszego postępowania, powód w kolejnych pismach procesowych podnosił, że osobą zobowiązaną jest właśnie pozwany zidentyfikowany w klauzuli wykonalności.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Istotę zarzutów apelacji można sprowadzić do stwierdzenia, że wydanie wyroku przez Sąd I instancji było przedwczesne, gdyż J. G. (1) o nr PESEL (...), nie był w rzeczywistości wskazaną przez powoda stroną pozwaną, a tym pozwanym była inna osoba, która powinna być dopiero zidentyfikowana na podstawie uzupełnionych ewentualnie przez powoda danych. Apelujący twierdził przy tym, w uzasadnieniu apelacji, że w systemie PESEL-SAD znajdowało się kilka zapisów dotyczących osoby o podanym imieniu i nazwisku.

Zarzuty te okazały się bezzasadne.

Przede wszystkim ze znajdujących się w aktach sprawy odpowiedzi systemu PESEL-SAD (k.37-39 oraz k.126-132) nie wynika, aby system ten powiązał z numerem PESEL z inną osobę o personaliach wskazanych w pozwie, poza J. G. (1) o nr PESEL (...). Nie można zatem mówić o grupie osób występujących pod tym samym imieniem i nazwiskiem w systemie.

Co prawda miejsce zamieszkania tej osoby nie było zbieżne z adresem wskazanym w pozwie, jednakże nie wykluczało to poprawności identyfikacji osoby w systemie, a rzutowało jedynie na prawidłowość doręczenia pozwanemu nakazu zapłaty. Nie można bowiem wykluczyć możliwości, iż podane w dokumencie prywatnym - umowie sprzedaży miejsce zamieszkania nie było zgłoszone we właściwym trybie administracyjnym.

Niezależnie od powyższego nie można pominąć, że już po wydaniu nakazu, doręczeniu występującemu w sprawie pozwanemu odpisu pozwu i po złożeniu sprzeciwu powód podtrzymał w kolejnych pismach procesowych powództwo w stosunku do pozwanego, który był już szczegółowo zidentyfikowany jako J. G. (1) o nr PESEL (...). W tej sytuacji nie było rzeczą Sądu poszukiwanie innych osób, a rozstrzygnięcie zasadności powództwa w stosunku do tak określonego pozwanego.

Takiej oceny zasadności powództwa Sąd Rejonowy dokonał, rozstrzygając o całości zgłoszonego żądania, a zatem istota sprawy – wbrew zarzutom apelacji- została rozpoznana. Nie było więc przesłanek do uchylenia zaskarżonego wyroku z uwagi na regulację z art.386 § 4 k.p.c..

Nieporozumieniem było powoływanie się przez skarżącego na naruszenie art.65 k.p.c. w zw. z art.379 pkt 2 k.p.c. Przepisy te dotyczą bowiem zdolności do czynności procesowych, której pozwany działający w sprawie z całą pewnością nie jest pozbawiony. Jeśli natomiast intencją powoda było pozwanie innej osoby to powinna ona ją Sądowi wyraźnie wskazać.

Z tych wszystkich względów, gdy apelacja okazała się bezzasadna, na podstawie art.385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art.98 § 1 i art.108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 1 i § 10 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Tomasz Pawlik